

[Knud Lind]

me på straffesagen og måske af denne grund undlader at afgive en måske belastende vidneforklaring om den sigtede ved et senere retsmøde. Det er rigtigt, at man har navneforbud, men ofte vil et konkret vidne alligevel kunne identificere sagen nærmere.

Vi mener heller ikke, det er rimeligt, at offerets advokat tilstedes adgang til at deltage i vidneafhøringen og proceduren af skyldspørgsmålet, idet det er politiet, der skal varetage denne opgave, og man må forvente, at en politianklager, som har rejst sigtelse, også er stærkt interesseret i, at sigtede bliver dømt. Den forurettede kvinde har således den bedste retshjælp i politianklageren.

Det er mit indtryk, at en yderligere advokat blot vil forplumre sagen, hvilket bestemt ikke er til fordel for offeret. Vi mener i øvrigt, at man kan overveje spørgsmålet om advokatbistand for kvinder, der er udsat for hustru-/samlevnevold, men spørgsmålet må nok belyses nærmere i et eventuelt udvalg.

Vi er enige med forslagsstillerne i, at en ægtefælle bør have ret til skilsmisse, hvis den anden ægtefælle har stræbt pågældende efter livet eller gjort sig skyldig i mishandling af pågældende eller børnene eller voldtægt, som forslagsstillerne har foreslået, vel at mærke hvis det er bevist ved en retssag, og det går jeg ud fra at man mener.

Vi mener i øvrigt ikke, at man skal have tilkendt en lejlighed og springe foran i boligkøen – blot fordi man måske har fået en ørefigen – det er jo det reelle, når man taler om vold. Man bør nok præcisere nærmere, hvad det er; det sker ikke i bemærkningerne. Det er reelt det, forslagsstillerne siger i punkt 8. Vi mener i øvrigt, at det er af betydning i de tilfælde, der nævnes i punkt 8, om der er børn i ægteskabet.

Jeg har tidligere sagt, at vi vil være positivt indstillet over for nogle af forslagsstillerens forslag. Vi mener dog, at vi bør afvente en udtalelse fra det udvalg, justitsministeren har nedsat.

Jeg vil til slut sige til forslagsstillerne, at det er en næsten umulig opgave at få ægtefællen til at fastholde en anmeldelse for vold, og derfor tabes mange sager på gulvet. Det er ikke en myte, det er barsk virkelighed.

Nør Christensen (CD):

Det beslutningsforslag, vi har til behandling, er som bekendt opdelt i en række punk-

ter med ændringer af forskellig karakter. Hovedsigtet er at sikre den forurettedes stilling i voldssager, sædelighedssager og voldtægtssager. Jeg vil senere kommentere de enkelte punkter mere detaljeret.

Jeg vil generelt sige, at CDs udgangspunkt er, at vi gerne medvirker til en styrkelse af den forurettedes stilling i de sager, beslutningsforslaget omhandler, men lad mig for en sikkerheds skyld slå fast, at man aldrig må glemme den tiltaltes retssikkerhed eller retsbeskyttelse, om man vil.

Derfor vil jeg indledningsvis minde om, at vel kan man sige, at Jeppe drikker, altså begår vold, men man må også sige: hvorfor? I tilslutning til det vil jeg stille det spørgsmål til forslagsstillerne, om de er helt opmærksomme på baggrunden for vold i samlivsforhold, og om de er enige i, at vold i et samlivsforhold har en anden karakter end vold på gaden. Vold i samlivsforhold kan jo skyldes forudgående provokation, i modsætning til f.eks. vold på gaden, som kan være mere impulsiv. Naturligvis kan begge voldsmåder forekomme, men i samlivsforhold er der større chance for en forudgående provokation. Jeg mener, at man må skelne mellem disse to ting, og det skal gøres til genstand for drøftelse i udvalget. Her vil jeg dog ile med at sige, at naturligvis kan ingen acceptere voldelig adfærd. Alligevel må vi konstatere, at volden er voksende, mere rå og brutal, end vi tidligere har kendt den. Jeg har den opfatelse, at der i de senere år er kommet mere offentlighed om vold i samlivsforhold. Det er en situation, som vi naturligvis hilser med tilfredshed. At der er kommet mere offentlighed om vold i samlivsforhold, har givet anledning til en debat, som har medført forbedringer for den forurettede, og det er det, vi her er i færd med at videreføre.

Som jeg indledningsvis lovede, vil jeg mere indgående kommentere de enkelte punkter i beslutningsforslaget; lad os kalde det førstehåndsbetragtninger.

Om punkt 1 vil jeg sige, at den ændring, der ligger i at ændre ordet »kønssædeligheden« til »kønnsfriheden«, vist ikke er den helt store ændring. Der er kun tale om en ændring af overskriften til straffelovens kapitel 24, men en ændring, som der står i bemærkningerne til lovforslaget, der bl.a. skal tjene til at fjerne resterne af gamle moralske normer vedrørende seksuelle forbrydelser. Den